

Šimun Jurišić

Dr SLAVKO SIRIŠČEVIĆ
28. II 1894—11. VIII 1981.

Slavko Sirišćević bijaše član stare splitske pučke obitelji. Njegov otac Jakov (1848—1921), profesor talijanskog i njemačkog jezika i desetak godina (negdje na početku ovog stoljeća) predsjednik »Zvonimira«, osobito je doprinio njegovom humanističkom odgoju. Pučku školu i realku završio je u Splitu (1911). — Zatim je pohađao Ekspornu akademiju u Beču (1912).

Od najranije mladosti zanosila ga je glazba; njegovo zanimanje za glazbu i kazalište toliko je jako da mu je do odlaska iz Splita 1921. bila najjača preokupacija. Iako je u to doba radio na više mjesta, uglavnom kao knjigovođa, sam kaže da je napustio dobro mjesto u Vinarskoj zadruzi Dubravčića u Nerežišćima da bi mogao pjevati i svirati u društvu »Zvonimir«. U njemu je pjevao i svirao obou, bio je tajnik i šaptač Hrvatskog kazališnog društva i jedan od autora njegova Kućna reda (1918). Jedan je od osnivača Splitske filharmonije godine 1919. Slavko Sirišćević piše u svom neobjavljenom djelu »Moj život«: »Živio sam od najranije mladosti stalno u nekom uzbuđenju i psihičkoj ekstazi, što se godinama nije stišavalo, nego dapače raslo, ispunjen željom da ostvarim nešto korisno...«

Međutim, profesija komercijalnog i ekonomskog stručnjaka odvela ga je u Beograd 1921, gdje je radio kao direktor nekoliko velikih privatnih poduzeća. Od 1928. do 1935. bio je generalni direktor Putnika. Posebno je cijenio svoj rad u tom društvu. Proširio je dotada jedinu aktivnost tog društva, koja se sastojala od prodaje željezničkih karata, na brodski, avionski i autobusni promet i za inozemstvo. Mnogo je polagao na propaganu i širenje turizma, držao je predavanja i surađivao u novinama i stručnim časopisima. Uveo je plakate i turističku literaturu te prospekte i suvenire po bi-

Dr Slavko Sirišćević

ljetarnicama Putnika. Povezao se s turističkim savezima diljem tadašnje Jugoslavije, a potpomagao je njihovo stvaranje tamo gdje nisu postojali. Organizirao je i skupne izlete po inozemstvu. Nastojao je da društvo Putnik uđe u sveopću turističku organizaciju AGOT, u kojoj je bio aktivan član i održavao predavanja na stranim jezicima. Na njegov poticaj Putnik je financijski pomagao neke značajnije turističke časopise, kao npr. časopis »Jugoslavija«.

Nakon rada u »Putniku« nekoliko godina radio je u Ministarstvu financija i Ministarstvu vanjskih poslova. Uoči rata vratio se u Split i postao direktor »Javnih i slobodnih carinskih skladišta« a

poslije rata je radio u »Upravi pomorstva« i »Brodospasu«. Radi afirmacije jadranske orijentacije 1947. osnovao je katedru za ekonomiku pomorstva na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu i za nju izdao svoj udžbenik.

Od godine 1917. do 1947. Slavko Sirišćević je publicirao oko tri tisuće članaka u skoro svim važnijim novinama i stručnim časopisima Jugoslavije, a na stranim jezicima i u inozemstvu. Od godine 1921. intenzivno se bavi publicističkim radom zalažući se za jadransku privrednu orijentaciju. Od tada obrađuje teme iz ekonomike pomorstva, ribarstva, brodogradnje, luka i njihovog povezivanja s unutrašnjošću, naročito pitanje povezanosti splitske luke željeznicom s Istokom i srednjom Evropom. Godine 1927. objelodanio je knjigu »Naše morske luke« a godine 1935. vodič »Sommer und Winter in Jugoslawien, das Land der Gegensätze«.

Sirišćević je bio neumoran i nadasve radin čovjek. Silna energija krila se u njegovom na izgled krhkom tijelu. Ona

ga nije napuštala do posljednjih dana. U osamdesetoj godini života (1974) Sirišćević je postao prvi doktor ekonomskih znanosti na splitskom Pravnom fakultetu. Obranio je doktorsku radnju »Naša lučka politika s posebnim osvrtom na prilaze lukama«. Godine 1971. jedan je od osnivača Društva prijatelja kulturne baštine Splita. Iako već u podmaklim godinama, svojim znanjem, marljivim i upornim radom daje znatan doprinos nastojanjima Društva, a osobito u pitanjima obnove HNK za koje je bio od mladosti vezan.

Pokojni Slavko Sirišćević bio je čovjek visokog obrazovanja i široke kulture. Dobro je poznao, pisao i govorio njemački, engleski, talijanski, francuski i ruski jezik, a djelomično i neke druge jezike. Otišao je iz naše sredine čovjek izvanredne radišnosti, životnosti i interesa za sve što se je događalo u njegovom gradu, domovini pa i u svijetu. Živo i angažirano je reagirao na probleme naše sredine i našeg vremena, uvijek želeći da učini nešto korisno.

Josip Mirošević

ENI IVETI GRISOGONO

Vijest kao vijest. Ostade tek upozorenje da nas je napustila Ena Iveta. Za nekoga je to, možda, samo prigoda za maglovito prisjećanje, ali za mnoge ta vijest izgubljena među mnogim sličnim odjednom znači oproštaj s velikim drugom i čovjekom, s brižnim i nadasve vrijednim pedagogom, s upornim borcem za bolji trenutak, s velikim zaljubljenikom u Split. To je oproštaj s jednim od osnivača i prvih direktora splitske Muzičke škole, s našim članom od osnutka Društva i jednim od njegovih potpredsjednika.

Sjećanja naviru s gorkim okusom istine. Eni, sigurno, nismo nikada pružili ono što je ona zaslužila, nikada i ničime joj nismo uzvratili za ono što nam je cijeli život nastojala ugraditi u naše svakodnevne tokove. Ostadosmo dužni upravo mi koje je odgajala, kojima je sate i sate, dane i godine svog života potpuno posvetila, mi za koje je uvijek znala naći pravu riječ, pravi smisao, pravi savjet. Zračila je dobrotom

i autoritetom vrsnog stručnjaka te je po tome za splitske prilike u svoje vrijeme sigurno predstavljala ličnost koja se morala respektirati. Izvan toga je Ena Iveta Grisogono bila običan čovjek, jednostavna žena živog temperamenta koja je svoj pravi sadržaj mogla naći samo s glazbom, s kulturom svog naroda i grada. Upravo te svoje kvalitete Ena Iveta je umjela prenijeti na svoju okolinu, na svoje učenike, odgajajući u prvom redu ljude koji ne moraju biti glazbenici, ali koji će sigurno neizbrisivo u sebi nositi ljubav za glazbu, za sve što je lijepo i plemenito. Način na koji je to činila ostaje samo njoj svojstven i po tome je Ena Iveta Grisogono ličnost koju treba pamtiti. Zbog toga možemo biti ponosni što smo bili njezini đaci i osjetili fluid kojim je ona očaravala i što smo bar dio njezine velike erudicije nastojali upiti u sebe. To je dovoljan razlog da poštovanje zamijeni tugu, da bar u sjećanju kažemo ono što joj za života nismo uspjeli kazati.